

ZWARTE KOFFIE,
MACCHIATO EN
TAKKENTHEE

JACODINE VAN DE VELDE

Zwarte koffie,
macchiato &
*Tak*kenthee

JACODINE VAN DE VELDE

Zwarte koffie, macchiato en takkenthee

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Jacodine van de Velde

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Marijke Vos & Juliëtte Heugen

Eerste druk juni 2021

ISBN 9789403667997

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Women are like teabags
We don't know our true strength
until we are in hot water.*

- Eleanor Roosevelt

FEBRUARI

HOOFDSTUK 1

Terwijl ik nog wat verder mijn capuchon in duik, duw ik met mijn rechterhand en het voorwiel van mijn fiets de poort open. Er waait een gure februariwind en inmiddels is het gestopt met zachtjes regenen. Het regent pijpenstelen.

Als ik de tuin in kom en mijn blik voorzichtig opricht, zie ik binnen een gezellig tafereel. Door de tuindeuren bij de eettafel straalt het warme licht van de ouderwetse kroonluchter boven de tafel me tegemoet. Ik zet mijn fiets in de schuur en glimlach bij de gedachte aan tante Saar, mijn oudtante naar wie ik vernoemd ben en van wie ik dit huis een paar jaar geleden heb geërfd. Ze wist dat ik als kind al zwaar onder de indruk was van die lamp en als ik weer eens bewonderend naar de sprankelende lichtjes stond te kijken, die het hele plafond en een deel van de muren met fonkelingen bezaaide, zei ze altijd gekscherend: 'Als ik er niet meer ben, is hij voor jou, Sara.' Nooit gedacht dat met die lamp ook het hele pand naar mij zou gaan.

Vanuit de deuropening van het schuurtje kijk ik naar mijn vader, die met mijn twee meisjes aan de tafel zit. De bijna driejarige Liv stuitert enthousiast op en neer en mijn glimlach wordt

breder als ik zie hoe mijn vader zijn hoofd in zijn nek gooit en het uitschatert. Hij geniet zo intens van zijn kleinkinderen en kijkt iedere week weer uit naar hun oppasdag.

Links, achter het grote raam van de keuken, zie ik een beweging en mijn blik schuift die kant op. Mijn moeder loopt naar het fornuis en roert in een pan. Als op commando begint mijn maag te knorren. In gedachten ruik ik de geur van haar overheerlijke pastasaus al, die staat in mijn geheugen gegrift.

Ik stap de schuur uit, terug de regen in, en schop de deur achter me dicht voordat ik een sprintje naar de keukendeur trek. Drijfnat stap ik de warmte van het huis binnen.

‘Hoi, mam,’ zeg ik terwijl ik mijn jas voorzichtig van me afschud om te voorkomen dat ik de hele keukenvloer nat druppel.

‘Dag, lieverd.’ Mijn moeders gezicht betreft als ze ziet hoe nat ik ben. ‘Ik zei nog tegen je vader dat hij je moest ophalen.’

Ik grinnik. ‘Dat weet ik. Hij appte al. Maar dat is helemaal niet nodig. Ik smelt niet van een beetje regen.’ Ik schop mijn zwarte gypsen en kletsnatte sokken uit en blijf dan even staan om te bedenken wat ik het beste kan doen.

‘Trek die broek uit en ga even lekker onder de douche.’ Mijn moeder heeft blijkbaar hetzelfde idee als ik, want ik probeer mijn jeans al over mijn benen te stropen. De huid van mijn benen, die stukje bij beetje tevoorschijn komen, is knalrood van de kou.

In slechts mijn onderbroek en trui loop ik op blote voeten door de halfopen keuken naar de eetkamer. Mijn kleren ruim ik zo wel op.

‘Mama! Opa speelt stout,’ roept Liv direct zodra ik de kamer in loop. Haar ogen schitteren fel van verontwaardiging.

Glimlachend geef ik mijn vader een kus op zijn wang en woel door zijn dunner wordende grijze krullen. ‘Dat weet ik, moppie. Dat deed hij vroeger bij mama ook altijd.’

‘Hé, niets van waar,’ protesteert mijn vader. ‘Ik moet hier mijn uiterste best doen om niet door dit vrouwenbolwerk onder de voet gelopen te worden.’

Lachend loop ik om de tafel heen om na Liv, die op haar Tripp Trapp-stoel naast mijn vader zit, ook Jenna een kus te geven. Mijn vijfjarige dromer strekt haar armen al naar me uit en ik geef haar een knuffel. Ze moet er nog steeds een beetje aan wennen dat ik sinds een maand weer aan het werk ben gegaan.

‘Je benen zijn helemaal koud,’ zegt ze terwijl ze met haar hand over de zijkant van mijn bovenbeen wrijft.

‘Ja, dat klopt. Daarom ga ik eerst even snel douchen. Helpen jullie opa met tafeldekken? Dan kunnen we daarna met z’n allen eten.’

Ze knikt gewichtig en ik druk een kus op haar hoofd voordat ik over de houten plankenvloer naar de gang loop. Ik ben dol op dit huis en de mij zo vertrouwde geluiden van de vloeren, de balken op de zolder en het kraken van de dakkapel op onze slaapkamer bij dit soort weer.

Na de heerlijk opwarmende douche sta ik twijfelend voor mijn kast. Mijn blik schuift van de hangers met spijkerbroeken naar de joggingbroek die op de stoel in de hoek van de kamer hangt. Stef maakte gisteren een opmerking over mijn outfit toen ik in een trui en die joggingbroek onder een dekentje op de bank zat genesteld voor een ontspannen avondje Netflix. Ik weet eigenlijk nog steeds niet of hij het nou meende of dat het maar een grapje was toen hij zei dat ik net een tokkie leek.

Ik haal mijn schouders op en trek de zachte joggingbroek aan. Kan mij het schelen, ik ben toch in mijn eigen huis?

WANNEER IK BENEDEN KOM, IS DE TAFEL GEDEKT EN KOMT MIJN moeder net met een grote pan spaghetti de keuken uit gelopen. Ik werp een blik de woonkamer in.

‘Is Stef er nog niet?’ vraag ik verbaasd en kijk op mijn horloge. Bijna half zeven. Hij had er al moeten zijn. Een vleug irritatie welt in me op. Het lijkt tegenwoordig meer gewoonte dan uitzondering te zijn dat hij te laat voor het eten thuiskomt.

Ik vis mijn telefoon uit mijn tas om te checken of hij me heeft geappt.

‘Nee,’ roept Liv. ‘Maaj ik wil eten hoor.’ Vastberaden klimt ze op haar stoel.

Mijn moeder kijkt van Liv naar mij. ‘Wil je op hem wachten?’ vraagt ze weifelend.

Ik werp mijn mobiel op de bank, geen bericht van Stef. Ik schud mijn hoofd, maar voordat ik mijn moeder antwoord kan geven, is Jenna me al voor.

‘Papa eet altijd alleen, als wij al klaar zijn,’ mompelt ze met haar duim in haar mond. Ze zit bij mijn vader op schoot, die me met een onderzoekende blik aankijkt.

Ik voel mijn wangen warm worden en probeer de situatie een beetje te verzachten. ‘Nou, niet altijd, Jenna. Papa heeft het gewoon een beetje druk op kantoor.’ Ik glimlach geforceerd naar mijn vader, die niet onder de indruk lijkt van mijn vergoelijkende woorden. Tegen mijn moeder zeg ik: ‘Laten we maar beginnen, hij zal zo wel komen.’

Eenmaal aan tafel zakt mijn spanning door het vrolijke geklets van de meisjes. We zijn bijna klaar met eten als Stef binnenkomt. Hij vangt Liv op, die van haar stoel is gesprongen en op hem af vliegt. ‘Hé, kleine drukteschopper.’

Ondanks mijn eerdere irritatie smelt mijn hart ook nu weer bij het vertederende beeld van mijn lange, knappe man met onze kleine, blonde krullenkopjes. Gezien zijn donkere haren en ogen had ik nooit gedacht dat onze kinderen dezelfde blonde haren als ik zouden krijgen, al zijn bij mij de krullen in de loop der jaren grotendeels verdwenen en heb ik slechts nog een lichte slag in mijn haar.

Nadat Stef iedereen heeft begroet, neemt hij plaats aan tafel en krijgt van mijn moeder zijn opgewarmde bord spaghetti. Hoewel hij vraagt hoe mijn dag bij Bagels was, lijkt dit vooral voor de vorm te zijn, want zoals altijd is hij niet echt geïnteresseerd in het antwoord en richt hij zijn aandacht op de meiden. We praten wat

over koetjes en kalfjes en mijn vader vraagt hoe het op de zaak gaat.

Stef is een jaar ouder dan ik, drieëndertig, en is nu twee jaar als notaris in het kantoor van zijn vader werkzaam. De laatste tijd heeft hij het druk en maakt hij meer uren dan voorheen, dus het verbaast me niet dat hij zegt dat hij na het eten in de studeerkamer nog wat werk moet afmaken. Met een schuin oog kijkt hij daarbij naar mij.

‘Gezellig, Stef,’ reageer ik voordat ik mezelf kan inhouden.

‘Ik vind het ook niet altijd gezellig als jij werkt, Saar.’ Mijn naam spreekt hij op zo’n denigrerend toontje uit, maar gezien het publiek dat we hebben, negeer ik zijn opmerking en begin af te ruimen.

Mijn moeder volgt me de keuken in.

‘Alles goed tussen Stef en jou, Sara?’ vraagt ze me terwijl ik de borden afspoel. Met haar heup tegen het aanrecht geleund, kijkt ze me met een ongeruste blik aan, maar ik ontwijk haar blik en buk om de borden in de vaatwasser te zetten.

‘Ja hoor.’ Ik weiger mezelf neer te zetten als zeurderige echtgenote en spreek mezelf streng toe dat ik blij moet zijn dat ik een man heb die zo gedreven is.

Ik denk niet dat ze me gelooft, want met haar volgende vraag weet ze feilloos een van de twistpunten in ons huwelijk ter sprake te brengen. ‘Is Stef inmiddels een beetje gewend aan het feit dat je bij Bagels & Beans werkt?’

‘Je weet best dat hij ermee heeft ingestemd.’ Ik klink een beetje geërgerd, maar dat is vooral om mijn eigen woordkeuze. Het is belachelijk dat ik toestemming aan mijn man zou moeten vragen om te ‘mogen’ werken. Hoewel ik me meestal inschikkelijk opstel om de lieve vrede te bewaren, heb ik deze keer voet bij stuk gehouden en mijn zin doorgedreven.

‘Nou, is dat zo? Stef vond het toch onzin dat je ging werken, omdat dat financieel helemaal niet nodig is?’ Ze werpt een blik

naar de eettafel, waar mijn vader en Stef nog steeds in gesprek zijn.

‘Ik werk ook niet voor het geld, mam.’ Ik probeer niet te ongeduldig te klinken, want ik heb al zo vaak moeten uitleggen dat ik inmiddels wel weer eens iets anders wil dan mijn dagen vullen met het huishouden, de opvoeding en leesmoeder zijn op school. Het gaat helemaal niet om het geld.

‘Lieverd, dat begrijp ik toch.’ Ze laat de gietijzeren pan vol met water lopen en bukt om de afwasborstel uit het kastje onder de gootsteen te pakken. ‘Ik vroeg me alleen af of Stef dat inmiddels ook begrijpt. Er lijkt wat spanning tussen jullie te hangen.’

Ik zucht. ‘Hij heeft zelf aangeboden op de woensdag thuis te werken om voor de meiden te zorgen.’ Ik moet eerlijk bekennen dat hij me daar erg mee verraste. Ik probeer haar verder gerust te stellen. ‘Mam, er is niets aan de hand. Stef heeft het gewoon druk op z’n werk en is daarom wat vaker laat thuis.’

Voordat ze verdere vragen kan stellen, verander ik van onderwerp en vertel over Marit, die al jaren mijn beste vriendin is en tegenwoordig ook mijn bazin bij Bagels.

LATER DIE AVOND, ROND HALF ELF, VAL IK OM VAN DE SLAAP. IK BEN er nog steeds niet aan gewend om de hele dag op mijn benen te staan. Aangezien ik morgen weer een dienst heb, besluit ik naar bed te gaan. Ik sluit de achterdeur af en draai de voordeur op het nachtslot voordat ik naar de studeerkamer loop. Stef zit geconcentreerd aan het bureau achter zijn laptop en kijkt niet eens op als ik de deur opendoe.

‘Stef?’ vraag ik terwijl ik naar binnen loop. Zijn haar zit sexy in de war, alsof hij zijn handen er net doorheen heeft gehaald.

‘Hm?’ reageert hij afwezig.

Ik ga achter zijn stoel staan en leg mijn handen op zijn schouders. Als ik voorover buk om hem een kus op zijn slaap te geven en zijn nek begin te masseren, laat hij zich met een

ontspannen zucht achterovervallen tegen het zwarte leer van de bureaustoel.

‘Ik ben moe, ik ga naar bed. Ben jij nog lang bezig?’

Hij frons. ‘Het is nog niet eens half elf.’

‘Bijna kwart voor,’ corrigeer ik hem. Ik kijk naar de laptop, met allerlei cijfertjes in een ingewikkeld spreadsheet op het scherm. ‘Mijn voeten doen pijn, het was druk vandaag bij Bagels.’

Hij knikt en schuift weer wat naar voren zonder naar mijn werkdag te vragen.

Ik begrijp ook wel dat mijn baantje niet het toppunt van intellectuele inspanning vereist en geen spannende carrièremove is, maar het steekt me dat hij er zo weinig interesse in toont. Aan de andere kant, misschien heb ik ook niet genoeg interesse in zijn werk.

Verbeter de wereld, begin bij jezelf.

‘Wat ben je aan het doen?’ vraag ik dan ook terwijl mijn vingers nog steeds de spieren in zijn nek bewerken.

‘Aan het werk.’

Ik grinnik. ‘Ja, duh. Ik bedoel of je een specifieke zaak hebt waardoor je het steeds zo druk hebt.’

Hij draait zijn stoel een stukje mijn kant op en kijkt me over zijn linkerschouder aan. ‘Notariskantoor Meijer heeft wat problemen. Er zijn een paar grote klanten naar ons overgestapt.’

‘O, waarom?’

Hij grijnst en draait zijn stoel verder mijn kant op, waardoor mijn handen van zijn nek glijden. Hij grijpt me bij mijn bovenbenen beet, vlak onder mijn billen. ‘Omdat wij heel goed zijn.’

Ik lach als hij met zijn wenkbrauwen op en neer wiebelt en die ondeugende blik krijgt waar ik ruim tien jaar geleden verliefd op werd. ‘Dat weet ik.’

Stef trekt me tussen zijn benen en kantelt zijn hoofd naar achteren om me aan te kijken. Ik laat mijn vingers door zijn donkere haren gaan en kijk hem teder aan.

Zijn handen glijden naar voren en trekken het koord van mijn

joggingbroek los. 'Ik heb zo'n hekel aan deze broek,' mompelt hij. Mijn glimlach verflauwt, maar dan schuift hij de broek over mijn heupen en pakt me bij mijn billen beet. 'Ik denk dat hij maar uit moet.' Hij schuift mijn trui omhoog en kust mijn buik.

Mijn ogen vallen dicht en ik duw me tegen hem aan. Als zijn handen ook mijn slipje naar beneden duwen, blijft er weinig ruimte over om langer stil te staan bij zijn opmerking.

HOOFDSTUK 2

‘*H*eb je dat nieuwe boetiekje in het centrum al gezien? Ze hebben daar ge-wel-di-ge accessoires. Ik ben er vorige week met mijn vriendin geweest, je weet wel, die van de Beautysalon? We zijn helemaal losgegaan. Ik kwam thuis en heb eerst het een en ander in de kast verstopt, want Herman wordt gek als hij ziet dat ik weer zoveel heb ingeslagen. Niet om het geld hoor, dat is het probleem niet, dat begrijp je, maar hij snapt gewoon niet “waar ik het voor nodig heb”. Nou,’ lacht de moeder van een van Jenna’s klasgenootjes terwijl ze aanhalingstekens in de lucht maakt, ‘daar kunnen de meningen over verschillen, vind je ook niet? Als we in de meivakantie die cruise gaan maken, heb ik écht wel de juiste accessoires nodig. Aan boord wil je niet uit de toon vallen, zeg nou zelf.’

Ik rol met mijn ogen bij het geratel van de twee vrouwen die vlak bij me op het plein staan te wachten tot de school uit is.

‘Prototype “ik leef op grote voet” en iedereen moet het weten,’ klinkt een diepe stem schuin achter me. Verschrikt kijk ik om en zie de vader van het nieuwe meisje uit Jenna’s klas.

Ik glimlach naar hem en mijn blik schuift van de twee vrouwen die eruitzien om door een ringetje te halen naar mijn

eenvoudige jeans en gympen. ‘Tja, daar kan ik met mijn maatje 38 niet aan tippen, vrees ik.’ Met een gestrekt been til ik mijn voet een stukje op.

Hij grinnikt en slaat zijn armen voor zijn borst over elkaar. ‘Ik kan daar met mijn maat 44 ook niet aan tippen. Gelukkig,’ zegt hij en buigt bij dat laatste woord lachend een stukje dichterbij.

‘Je bent de vader van Nova, of niet?’ Ik heb hem al een paar keer eerder op het schoolplein gezien om Nova op te halen, maar nu neem ik hem nieuwsgierig in me op. Van zijn netgenoemde maat 44 schoenen tot zijn blauwe, sprankelende ogen en zijn donkerblonde haren die iets te lang zijn en vrolijk in de wind wapperen.

‘Ja, klopt. Van wie ben jij de moeder?’

‘Jenna. Ze heeft laatst met Nova bij jullie thuis gespeeld. Is ze al een beetje gewend hier op school?’

‘Ja, dat gaat prima. Ze heeft de overstap goed gemaakt.’

Ik knik en glimlach, waarna het gesprek wordt onderbroken door de zoemer die over het schoolplein schalt. Snel kijk ik om me heen of Liv nog in de buurt is, zodat ik haar straks niet kwijt ben als de hele meute naar buiten komt gestormd.

Nova en Jenna komen onze kant op gerend en al snel heeft Liv ons ook gevonden. Ik zet mijn dochters op mijn fiets en besef dat ik dat niet lang meer ga redden; de meiden worden zwaar. Maar ik vind het nogal wat om Jenna al zelf te laten fietsen, aangezien we best een stuk door de stad moeten. Stef wilde onze kinderen graag op deze school hebben, omdat hij goed aangeschreven staat, maar hier hebben we duidelijk niet goed over nagedacht.

Enmaal thuis loods ik de meiden naar binnen en gaan we met iets te drinken en eten aan tafel zitten. Liv houdt het al snel voor gezien en gaat op haar knieën voor het poppenhuis zitten. Jenna kletst over school en de werkjes die ze heeft moeten maken vandaag.

Als mijn telefoon begint te zoemen, zie ik een berichtje van mijn zus binnenkomen.

‘Kijk eens, Jenna. Tante Daan heeft een filmpje opgestuurd van Liam. Hij loopt los!’ Ik draai het scherm van mijn mobiel een stukje haar kant op en samen kijken we naar de wankele stappen van het kereltje.

‘Ik ook!’ De grijpgrage handjes van Liv proberen mijn mobiel te pakken te krijgen, dus ik trek haar op schoot zodat ze allebei kunnen kijken. Als we nog twee keer hebben bekeken hoe Liam na een paar stapjes op zijn billen valt en een beteuterd gezicht trekt terwijl zijn zusje Kate, die iets ouder is dan Liv, enthousiast klappend om hem heen danst, app ik mijn zus terug. Ik wil net mijn mobiel wegleggen om te gaan koken, als er een appje van Stef binnenkomt.

Stef: Eet vanavond niet thuis. Zakendiner met een nieuwe klant. Wordt niet heel laat.

Geërgerd schuif ik zonder te reageren mijn mobiel over de tafel bij me vandaan. Jenna kijkt verbaasd op door mijn actie, dus ik pers er een glimlach uit voordat ik opsta en naar de keuken loop.

Uit de voorraadkast pak ik een ui, prei, courgette en paprika terwijl ik me afvraag waarom ik nog de moeite neem om iedere avond te koken. Tenminste, dingen die Stef lekker vindt. De meiden zijn blijer met een eenvoudige bloemkool dan met de rijstgerechten die hij graag heeft.

Ik weet dat hij me twee weken geleden, die avond in de studeerkamer, vertelde dat ze meerdere nieuwe klanten hebben. Ik snap dat ze het druk hebben, maar ik begin ervan te balen dat dit het gevolg daarvan is.

Mijn mes vliegt over de snijplank terwijl ik de ui snipper en probeer te bedenken waarom ik me de laatste tijd zo erger aan Stef. Het is niet per se dat hij veel werkt, besef ik. Het is meer dat ik het gevoel krijg weinig contact met hem te hebben. Want ook als hij er wel is, lijkt hij afwezig, weinig betrokken. Tenminste, bij mij.

Misschien moeten we een keer een weekend met zijn tweeën

weg en aan mijn ouders vragen of zij de meiden een of twee nachtjes kunnen opvangen. Dat doen ze vast. Bij alleen al dat idee verbetert mijn humeur direct. Het zal ons goed doen, wat tijd samen doorbrengen.

DAT HUMEUR SCHIET TWEE DAGEN LATER ECHTER ALLE KANTEN OP, behalve de goede kant.

Bij Bagels dragen we onze privételefoons tijdens het werk niet bij ons, dus als de telefoon van het bedrijf gaat en mijn collega zegt dat de juf van Jenna voor me aan de lijn is, schrik ik me kapot.

Ik werp een blik op de klok en zie dat de school ruim een half uur uit is, maar het is woensdag, dus Stef heeft haar opgehaald. Of niet...

Mijn hart klopt hevig in mijn keel.

Er moet iets gebeurd zijn.

‘Hoi, met Sara,’ zeg ik met dichtgeknepen keel.

‘Hoi Sara, met juf Irene van de Regenboogschool. Er is niets met Jenna, hoor,’ stelt ze me direct gerust. ‘Haar vader is er alleen nog niet en ik kon zowel hem als jou niet op je mobiel bereiken.’

‘O,’ zeg ik dommig. Mijn hersenen draaien echter overuren om te bedenken wat er aan de hand kan zijn. Stef gaat Jenna meestal met de auto ophalen, dus als hij onderweg is, zou hij via Bluetooth de oproep gewoon kunnen beantwoorden. Tenzij hij zijn mobiel niet bij zich heeft, wat heel onwaarschijnlijk is, want dat ding is praktisch met zijn hand vergroeid.

O, God, als ze maar geen ongeluk hebben gehad.

‘Jenna en Nova wilden samen spelen en Nova’s moeder staat hier. Jenna mag met haar mee, maar zij staat natuurlijk niet op Jenna’s lijst met goedgekeurde personen met wie we haar mee mogen geven.’

‘O, eh, ja.’ Ik probeer alles even op een rij te zetten. Ik kan hier nu niet direct weg, dan moet ik eerst wat regelen. Ik zou mijn

ouders kunnen bellen, maar het duurt zeker nog een half uur voordat ze op school kunnen zijn. Dat kan ik Jenna, en de juf, niet aandoen. ‘Mag ik haar even aan de lijn?’ vraag ik dan maar.

‘Ja, natuurlijk.’

Ik krijg Sylvie aan de lijn, de moeder van Nova, en ze verzekert me dat het geen probleem is dat Jenna met haar meegaat. Ik kan haar ophalen wanneer het mij uitkomt. Nadat ik haar heb bedankt en de juf mijn verontschuldiging heb aangeboden voor het ongemak, sprint ik naar de personeelsruimte.

In die ruimte kleden we ons om voor onze dienst en hier zit mijn telefoon in mijn tas. Ik gris hem eruit en blijf alleen een gemiste oproep van school te hebben. Niets van Stef. Ook geen noemenswaardige appjes.

Ik probeer Stef te bellen, maar er wordt niet opgenomen. Met een paniekerige stem spreek ik in dat hij me moet bellen zodra hij mijn bericht hoort. Daarna stuur ik nog een appje, ook met de vraag me te bellen.

Inmiddels begin ik steeds meer in paniek te raken. Marit, die achter me aan is gelopen, zegt dat ik gerust naar huis mag gaan, zodat ik uit kan zoeken wat er aan de hand is. Verdwaasd laat ik me op een stapel lege kratten zakken, starend naar de telefoon.

Hij zal toch niet...

Stel dat hij een ongeluk heeft gehad, samen met Liv in de auto, en dat ze allebei...

Weer druk ik op het groene hoorntje om hem te bellen. Ik moet gewoon zijn stem horen, al is het maar van zijn voicemail.

Zodra ik de voicemail heb afgeluisterd, hang ik op en bel nog een keer. Het lijkt wel of mijn brein op slot zit en ik niets anders kan bedenken om te doen.

Verschrikt hap ik naar adem als hij opneemt. ‘Waar is de brand, Saar?’ klinkt zijn geërgerde reactie.

‘Waar ben je?’ piep ik.

‘Op kantoor, hoezo?’

‘Omdat de juf van Jenna belde dat je er niet was en ze je niet

kon bereiken. Waarom ben je verdomme op kantóór? En waar is Liv?' Al mijn bezorgdheid en angst slaan in één klap om in boosheid bij het horen van zijn nonchalante houding. Ik kom overeind en de stapel kratten wankelt door mijn nijdige beweging.

'Shit, ik had niet in de gaten dat het al zo laat was. Ik ga haar nu halen. Liv is bij Maartje.'

'Bij Máártje? De buurvrouw is vierentáchtig, Stef. Daar dump je toch geen kind van bijna drie omdat jij op de dag dat je thuis hoort te werken zo nodig naar kantoor moet? En hoe zit het dan met haar middagslaapje?' bries ik door de telefoon. 'En waarom ben je telefonisch niet bereikbaar?'

'Doe eens even rustig, zeg,' snauwt hij. 'Ik bén telefonisch bereikbaar, ik heb je toch aan de lijn, of niet dan? En Liv kan best een keer zonder middagdutje. Niet zo hysterisch doen, alsjeblieft.'

'Ja, nú ben je bereikbaar, maar daarnet niet. Juf Irene heeft je geprobeerd te bellen, daarna ik een paar keer. Ik dacht dat je een ongeluk had gehad, of zo.' Ik onderdruk een snik. 'Weet ik veel dat jij doodleuk naar je werk gaat en je dochter op school laat staan.'

Ik hoor het portier van de auto dichtslaan en de motor starten. 'Ik heb geen ongeluk gehad, er is niets aan de hand.' Zijn stem klinkt nu wat blikkiger, een teken dat hij via Bluetooth belt. 'Ik ben al onderweg.'

'Nee, Jenna hoeft je niet meer op te halen, die is inmiddels met een vriendinnetje mee naar huis. Ga alsjeblieft Liv ophalen, voordat ze Maartje een hartaanval bezorgt met haar capriolen.' Met trillende vingers druk ik zonder op zijn reactie te wachten het gesprek weg, om te voorkomen dat ik in mijn woede allerlei dingen door de telefoon roep waar ik later spijt van krijg.

Hoe kan hij zo stom zijn? Als Liv niet slaapt en moe is, wat ongetwijfeld het geval is na een ochtend op de speelzaal, trekt ze zich niet net als Jenna rustig met een boekje terug in een hoekje, maar wordt ze des te drukker. Dat kan echt niet bij Maartje.

'Alles oké?' Ik kijk over mijn schouder en zie dat Marit nog steeds in de deuropening staat.

‘Sjezus, geen idee.’ Met knikkende knieën van de stress en boosheid die nog door me heen gieren, kom ik overeind en loop terug de zaak in.

‘Saar, je kunt gerust naar huis gaan. Het is toch niet zo druk.’ Marit pakt mijn elleboog vast om me tegen te houden.

Ik blijf staan, haal diep adem en draai me dan naar haar toe. Marit, die al vanaf de middelbare school mijn hartsvriendin is, kijkt me meelevend aan. Terwijl ik mijn adem laat ontsnappen, schud ik mijn hoofd. ‘Nee, dat is heel lief van je, maar,’ mijn stem bibbert, ‘er is nu verder niets aan de hand. Het is zijn dag met de kinderen. Hij lost het maar op.’

Ze fronst even.

‘Marit, als ik daar eenmaal aan begin, is er iedere week wel wat op woensdag. Hij heeft Liv verdomme gewoon bij de buurvrouw gebracht!’ sis ik. ‘Dat mensje is hartstikke gek op de meiden, maar je kunt haar niet een paar uur op een energiek kind van bijna drie laten passen.’

‘Oké,’ zegt ze aarzelend. ‘Doe wat je denkt dat je moet doen, ik sta achter je.’

Ik zet een stap naar voren en omhels haar. ‘Dat weet ik, dankjewel.’ Ik geef haar een kus op haar wang en maak me los. ‘Als ik nu naar huis ga, wordt het geheid herrie. Laat me eerst maar even afkoelen.’

We lopen terug de zaak in en schuiven een beetje met de taken, zodat ik niet direct bij de klanten aan tafel sta, maar mezelf kan herpakken terwijl ik achter de bar de bestellingen klaarmaak die de zogenaamde ‘runners’ wegbrengen.

Tegen vijf uur zegt Marit dat ik kan gaan. Over een half uur gaan we dicht en aangezien ik vanmorgen vroeg ben begonnen, hoef ik niet te blijven om op te ruimen. In de personeelsruimte trek ik het groene werkshirt en mijn schort uit en nadat ik ze in de was heb gedaan en mijn eigen trui heb aangetrokken, zeg ik mijn collega’s gedag en fiets naar Nova’s huis om Jenna op te halen.

‘Hoi, Sara,’ begroet Sylvie me hartelijk terwijl ze de deur uitnodigend voor me openhoudt.

‘Hoi.’ Ik glimlach naar haar en stap de gang in. Half in de deuropening zie ik hoe een man Jesse, het kleine broertje van Nova, van de vloer vist en hem in de lucht gooit. Het ventje schaterert het uit. Vorige keer dat Jenna hier had gespeeld, raakte ze niet over hem uitgesproken.

Met Jesse op zijn arm komt de man naar me toe en steekt zijn hand uit. ‘Hoi, ik ben Lars, Sylvies man.’

Ik frons en denk aan de man die ik een paar weken geleden op het schoolplein sprak, Nova’s vader. ‘Eh... Ik dacht...’ Nadenkend houd ik mijn hoofd een tikkeltje schuin. ‘Laat maar,’ zeg ik dan vlug en ik wapper met mijn hand.

‘Je hebt vast Nova’s vader ontmoet op het schoolplein. Die lelijke kerel met dat blonde haar,’ zegt Lars serieus.

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Ja, dus jij bent...’

‘Ik ben de mazzelaar die het meisje kreeg.’ Dan richt hij zich tot Sylvie en zegt: ‘Zie je wel? Zij vindt Camiel ook een lelijkerd. Gelukkig lijkt Nova op jou.’

Sylvie geeft hem een mep tegen zijn schouder en gebaart me met haar hoofd mee de kamer in te komen. ‘Lars is Jesses vader, Camiel is inderdaad de vader van Nova.’

Ik krijg een knalrode kop. ‘Ik bedoelde niet dat hij lelijk is, maar dat...’

‘Weet ik toch?’ lacht ze. ‘Lars en Camiel lopen elkaar altijd te stangen. Ze zijn al heel lang vrienden.’

‘Oké,’ zeg ik langzaam en stap de woonkamer in, waar de twee meisjes met Playmobil op de grond liggen te spelen.

‘Hoi, mama.’ Jenna steekt een poppetje omhoog. ‘Nova heeft de prinses,’ zegt ze en ik kan de roze hartjes bijna in haar ogen zien dansen.

Tussen de meisjes in zak ik op mijn hurken. ‘Wauw, ik zie het. Die is mooi.’ Ik haal mijn hand door haar krullen. ‘Heb je lekker gespeeld?’ Ze knikt en klikt een cape aan het poppetje vast.

Ik kijk op naar Sylvie en kom weer overeind. 'Hartstikke bedankt. Er was sprake van een, eh... misverstand.' Ik voel mijn wangen rood worden.

'Geen probleem,' wuift ze mijn bezwaar weg. 'Jenna is altijd welkom, hoor. Ze spelen zo lief samen.'

En blijkbaar zijn ze nog niet uitgespeeld, want het duurt even voordat ik Jenna uit haar spel weet te krijgen. Uiteindelijk stappen we dan toch op de fiets en zetten koers naar huis. Niet echt iets waar ik naar uitkijk. Ik ben nog steeds boos en neem mezelf grondig voor om dat niet te uiten waar de meiden bij zijn.

Dus eenmaal thuis begroet ik Liv als ze enthousiast op ons af komt rennen en zeg Stef slechts stug gedag. Hij heeft het eten klaar, wat zeldzaam is, want meestal pakt hij op woensdag iets uit de vriezer met de mededeling dat hij 'geen tijd had om te koken'.

Blijkbaar heeft hij in de gaten dat hij wat pluspunten moet scoren. Ik laat me echter niet paaien door een maaltijd van pilav met rijst.

Evenmin door het feit dat hij vervolgens de meiden in bad doet en helpt ze in bed te stoppen, wat hij óók al enige tijd niet heeft gedaan.

Sterker nog, het maakt me alleen maar kwader. Hij gedraagt zich als een klein kind dat met zijn hand in de koekjestrommel is betrapt en nu probeert een standje te ontlopen door zich voorbeeldig te gedragen. Ik heb helemaal geen zin om hem een standje te moeten geven, ik ben toch verdomme zijn moeder niet? Ik wil dat hij zelf de verantwoordelijkheid neemt en gewoon zegt dat hij fout zat.

Zodra ik Jenna's kamerdeur tot op een kier heb dichtgetrokken, loop ik direct naar beneden. Stef is de keuken aan het opruimen.

Kijk, dat bedoel ik nou... Dat doet-ie anders nooit!

Als hij me binnen hoort komen - misschien dat ik de kamerdeur iets te hard heb dichtgetrokken - kijkt hij mijn kant op. Hij trekt de theedoek van zijn schouder en wrijft zijn handen schoon.

Dan gaat hij tegen het aanrecht geleund staan en slaat zijn armen voor zijn borst over elkaar. ‘Saar, ik weet dat ik fout zat toen ik niet op tijd bij Jen op school was, maar ik vind ook dat je lichtelijk overdreven hebt gereageerd.’

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. Pardon?

‘Welk deel vind je precies “lichtelijk overdreven”, Stef?’ vraag ik op een toon waar het sarcasme vanaf druipt. Hij geeft nu weliswaar toe dat hij fout zat, maar de opmerking die daarop volgt, haalt dat compleet onderuit. ‘Het deel dat jij geen verantwoordelijkheid neemt over je kinderen? Het deel dat ik vanaf mijn werk moet regelen dat je dochter van school wordt gehaald? Omdat ze daar al een half uur staat te wachten en de juf je niet kan bereiken?’ Ik steek mijn hand op ten teken dat ik nog niet klaar ben als hij zijn mond opent om iets te zeggen. ‘Of misschien het deel waarin ik serieus dacht dat jij en Liv misschien een auto-ongeluk hadden gehad, omdat je je telefoon niet opnam terwijl je zo ongeveer met dat ding naar bed gaat?’ Als ogen vuur konden spuwen, zouden bij mij de vonken er nu uit schieten.

Maar behalve de boosheid en de angst van vanmiddag, die op dit moment weer in volle hevigheid oplaaien, ben ik ook gekwetst omdat hij zo ongevoelig en egoïstisch reageert. En aangezien hij direct over me heen walst wanneer ik dat laat blijken, besluit ik dat boosheid mijn bondgenoot is. ‘Nee, wacht, ik reageer waarschijnlijk lichtelijk overdreven op het feit dat jij het zo probeert te draaien dat het mijn schuld is. Nou, als jij dat “lichtelijk overdreven” vindt, *so be it.*’ Na die woorden loop ik de kamer uit en stamp de trap op.

Ik heb mijn zegje gedaan. Ik ga een douche nemen en naar bed. Hij zoekt het maar uit. Ik ga niet lijdzaam staan toekijken hoe hij zich hieruit probeert te lullen zonder fatsoenlijk verantwoordelijkheid voor zijn eigen gedrag te nemen.

HOOFDSTUK 3

*I*k staar uit het raam van de keuken de tuin in, waar heren der alweer kopjes van voorjaarsbloemen de grond uit piepen. Op de achtergrond hoor ik de geluiden van Liv, die haar 'baby' achter zich aan de kamer door sleept, maar in gedachten ben ik heel ergens anders.

Gisteravond ben ik boos in bed gekropen. Toen Stef de verduisterde slaapkamer in kwam, deed hij nog een poging een gesprek te beginnen. Tenminste, daar ga ik vanuit, want ik hield me slapende en reageerde niet toen hij mijn naam zei. Na een gefrustreerde zucht verliet hij de kamer en ik hoorde hem de studeerkamer in vertrekken. Pas veel later kroop hij naast me in bed. Ik lag met mijn rug naar zijn kant gedraaid en vanmorgen toen ik wakker werd, lag ik nog steeds zo.

Ik kan niet zeggen dat ik me uitgerust voelde toen ik uit bed stapte en, net als anders, de kinderen hielp met aankleden. Ook zaten we net als anders met z'n vieren aan tafel voor een snel ontbijt. Anders dan anders was het feit dat ik Stefs blik ontweek. De boosheid is gezakt, maar ik ervaar een gekwetstheid die ik hem om de een of andere reden niet wil laten zien.

'Mama, baby haat slapen hoor,' roept Liv vanuit de woonka-

mer. Ik glimlach om de zinnen die soms ontstaan doordat ze de ‘g’ en de ‘r’ nog niet goed kan zeggen.

Ik zet een stap de eetkamer in en roep in de richting van de woonkamer: ‘Welterusten, lieve baby.’

Op de automatische piloot ruim ik de vaatwasser leeg en vraag me, nu de boosheid is gezakt, af of ik gisteren inderdaad overdreven heb gereageerd. Maar eerlijk gezegd geloof ik van niet. De panische reactie in het begin kwam vooral voort uit schrik, omdat ik bang was dat hen iets was overkomen. Dat kan hij me toch niet kwalijk nemen? En ja, oké, daarna reageerde ik nogal fel, maar dat was een reactie op zijn lakse houding en het feit dat hij absoluut niet bereid leek te zijn naar zijn eigen gedrag te kijken.

Ik denk dat dit me vooral zo raakt doordat hij me regelmatig het gevoel geeft dat hij mijn wens om te werken niet respecteert, ook al beweerde ik tegen mijn moeder van wel. Het enige wat hij hoeft te doen - en dan ook alleen maar omdat hij het zelf voorstelde - is één dag in de week de verantwoordelijkheid voor de meisjes te dragen. Eén dag... Blijkbaar is zelfs dat al te veel gevraagd.

Stef is heus wel gek op onze dochters, hij heeft alleen geen zin in ‘gedoe’ en in plaats van dat hij zo’n dag thuiswerken als een kans ziet om qualitytime met ze door te brengen, lijkt hij het helaas vooral als een hoop gedoe te ervaren.

Ik schrik op doordat mijn telefoon gaat. Op het scherm zie ik Marits naam verschijnen.

‘Hoi, Maar,’ zeg ik als ik op het groene hoorntje heb gedrukt.

‘Hé, moppie. Hoe is het in huize trammelant? Staan de muren nog?’ Marit weet altijd precies de juiste dingen te zeggen om de sfeer een beetje luchtig te houden.

Ik grinnik. ‘Ja, hoor. Het hele servies ligt aan diggelen, maar het huis staat nog.’

Ze hapt theatraal naar adem. ‘Schat, toch zeker niet je Wédg-woodservies?’ Haar stem klinkt dusdanig bekakt dat ik onwillekeurig aan een aantal moeders op het schoolplein moet denken.